

Problemet med Schengenkonstruktionen er jo i bund og grund, at man har et ideologisk projekt, som man forsøger at gemme sig ind under, at man har nogle fine og flotte holdninger til bekæmpelse af international kriminalitet.

Grundlaget er den frie bevægelighed, og grundlaget er, at man ikke inden for EU's rammer kan have kontrol af personer. Det er klart, at når man afskaffer personkontrollen ved grænsen, så bliver man nødt til – og det forstår vi også godt at tilhængerne synes – at sætte nogle konstruktioner og forskellige regler op omkring eksempelvis politimæssigt samarbejde hen over grænsen.

Men grundlaget for Schengen er efter vores opfattelse helt forfejlet, fordi grundlaget netop er, at der ikke må være personkontrol på selve grænsen. Faktisk er det jo egentlig påfaldende, at man vel må kontrollere alle andre steder end lige præcis på grænsen. Og når bl.a. fru Dorte Bennedsen tidligere i debatten var inde på, at det her bare er en udvidelse af den nordiske pasfrihed, er det jo ikke rigtigt.

Jeg kan ikke se i den nordiske aftale, at der er noget som helst forbud imod, at vi kan kontrollere på selve grænsen, hvis det var det, vi ville, men det er der i Schengenkonventionen. Vi kan gøre det midlertidigt under nogle bestemte forudsætninger, men vi kan ikke indføre en fast, systematisk kontrol, hvis vi ønsker det. Og derfor adskiller Schengenaftalen sig fundamentalt på bare det her ene område – der er jo mange andre – fra den nordiske aftale.

At den nordiske aftale så også sandsynligvis med den konstruktion står for fald på grund af de problemer, der netop er ved, at man med Amsterdam skriver Schengen ind i EU-traktatgrundlaget i forhold til Norge og Island, er så en anden sag. Det forsøger man at klare, og det kan jeg godt forstå, for hvis den nordiske pasfrihedsaftale falder på baggrund af det her, så har jasigerne virkelig et forklaringsproblem over for befolkningen.

Den, som jeg vil tillade mig at kalde Ersbøllkonstruktion, som man har valgt med Schengenindskrivning i EU-traktatgrundlaget og det danske retlige forbehold, er efter Dansk Folkepartis opfattelse reelt en undergravning af vores forbehold. Det er en undergravning i den forstand, at man sikrer sig, at Folketingets flertal kan sidde og vedtage at gå med på alt, hvad der er indeholdt i det retlige samarbejde uden at spørge befolkningen.

Det fornemme ved det nationale kompromis, som man lavede efter nej'et den 2. juni 1992, var jo netop, at man over for befolkningen forpligtede sig til at spørge befolkningen, hvis man ønskede at gå videre i samarbejdet. At Folketingets flertal har ønsket det hele tiden, det har været kendt, men at befolkningen har været modstander af det, det har været lige så kendt. Og den konstruktion, man laver nu, betyder, at man anerkendt juridisk kan argumentere for, at forbeholdet består, men i praktisk politik vil forbeholdet være umuligt at opretholde, fordi grænsekontrollen er afskaffet.

Derfor mener vi også i Dansk Folkeparti, at man burde være ærlige fra tilhængerens side og så tage en folkeafstemning enten om det retlige forbehold, hvor man så kan diskutere det – vi er overbevist om, at det vil stå til troende også efter en sådan debat – eller også kunne man endnu bedre, og det er det, som vi konkret vil foreslå her i dag, tage en folkeafstemning om Danmarks tilslutning til Schengenkonventionen.

Derfor vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget finder, at befolkningen skal have lejlighed til at tage stilling til Danmarks tilslutning til Schengenkonventionen, anmodes regeringen om at forberede lovgrundlaget for afholdelse af en folkeafstemning herom.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 21).

Lad mig afslutningsvis sige, at vi har talt meget om grænseproblematikken, og det har jeg selv gjort undervejs i debatten og også i dag. Vi er bestemt ikke immune over for den kritik, der er kommet vedrørende retssikkerhedsproblematikken. Den er det andet ben, kritikken hviler på, og vi finder også, at den kritik er fuldt berettiget.

Der er altså en forskel på at opbygge registre, nationalt, hvor vi har en mulighed for at have en demokratisk kontrol og indsigt, hvis Folketingets flertal måtte ønske det – det kan man så diskutere – og opbygningen af Schengenregistre. Vi forstår til fulde den bekymring, folk kan have for, at de bliver registreret og ikke efterfølgende bliver slettet, hvis grundlaget for registreringen har vist sig at være fejlagtigt, eller tidsperioden er udløbet. Derfor vil jeg komme med denne bemærkning som afslutning